

Énekek: 135. zsoltár 1. verse
 228. dicséret
 119. zsoltár 1. verse
 269. dicséret 1-3. versei

4. Mózes 21, 4-9, János ev. 3.14-15

⁴Majd elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme, ⁵és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt. ⁶Ezért mérgekígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmarták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt. ⁷Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért. ⁸Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó, életben marad, ha föltekint arra. ⁹Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmart valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

⁴És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, ¹⁵hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Az ótestámentom népének pusztai vándorlásának egyik nagyon is ismert eseménye ez a ma felolvasott ígerésünk, az elmúlt hetek egyik igéje, amit a bibliaolvasó vezérfonal szerint olvashattunk.

Ha belegondolunk a pusztai vándorlás tényébe, a negyven évbe, amíg az tartott, azt kell mondjuk nem volt ez olyan egyszerű dolog, igencsak megterhelő volt, úgy fizikailag is, meg lelkileg is.

Az ember lehet, hogy önként elvándorolhat, elindul akár egy hosszabb túrára is, persze önszántából, de ez a vándorlás valami egészen más volt. Ebbe úgy igazán belefáradtak.

Az út során sokan megöregedtek, sokan meghaltak. Aztán születtek gyermekek az út során, akik felnőttekké váltak, s valahol mindenki várta, hogy mikor lesz ennek vége. Mikor érik el az ígéret földjét, de sokán már abban is kételkedtek, hogy az a föld egyáltalán létezik-e?

Rettentő volt az a hely is, ahol ez a vándorlás lejátszódott. A világ egyik legkopárabb, legforróbb és legvadabb vidéke. Nincs víz, nincs élelem. Ellenség leselkedik rájuk mindenütt, visszamenni nincs lehetőség, a cél is olyan elérhetetlennek tűnik. Nem csoda, ha útközben elfogyott a nép türelme és lelkükben megkeseredtek és ez a megkeseredett lelkű nép szüntelen elégedetlenkedik. Hol a vezetői ellen lázad, hol Isten ellen.

Isten látja mindezt és Isten megbünteti ezt az ellene forduló, állandóan zúgolódó és méltatlankodó népet.

Azt olvassuk: *„ mérgeskígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sok izráéli meghalt.”*

A kígyó, valójában az ember ősi ellenségképe.

Emlékeztet a bűnesetre, amikor igencsak nyájasan szólítja meg az embert, hogy törbe csalja, s most meg gyilkos indulattal, gyilkos méreggel, iszonyú nagy számban jelenik meg a nép között a táborban úgy, hogy még védekezni sem lehet ellene.

Az a nép, amely perben áll Istennel, amely lázadozik Isten útmutatásával szemben ilyen helyzetbe hozza magát. Magára vonja Istennek büntetését.

Ha a ma emberiségére tekintünk. vajon mit mondhatnánk el felőle.

Nem ugyanígy lázong Isten ellen a világ, mert sokan úgy gondolják, hogy nem jó az, amit isten teremtett, nem elég, más kell, több kell és még sorolhatnánk tovább mi mindennel nincs kibékülve az emberiség.

Az ember felül akarja írni Isten mindent jónak teremtő bölcsességét. Átformálná a teremtett rendeket is.

Szembe megy Istennel és mindennel, ami szent, igaz és jó.

Vajon hova vezet ez?

Szülhet-e ez valami jót.?

Nem de ugyanaz a helyzet áll elő, mint amit a kígyó Ádámnak és Évának mondott- ugyan már, dehogya fogtok meghalni, ne lesz semmi baj, nem történik semmi- sőt olyanok lesztek mint az Isten, ismerni tudni fogjátok

...

Látjuk mi lett a vége. Kiűzetés, halál, eltiltás az élet fájától.

Ez volt Isten ítélete

Ha a mai igényeket nézzük, valahol azt lehet mondani, a mi életünk igencsak hasonlít a pusztai vándorláshoz.

Szoktuk is mondani, hogy vándorút az életünk, hogy mi itt a földi életben egy földi vándorúton vagyunk, s jó esetben tudjuk a folytatását, hogy hova merre tartunk.

De ha nincs meg ez a reménysége az embernek, akkor bizony nagyon meg tud keseredni egy-egy élet,

mert ugyan mi reménysége lehet az embernek, amikor elérkezik élete oda, hogy egyszer csak minden feleslegessé válik életében - a megszerzett javak, életében elért eredményei, a karrier, a siker, pénz, mert azt látja, hogy mindez nem segíthet rajta. Mert mindez felettébb nagy hiábavalóság.

Ilyenkor felüti fejét a ma emberében az a gondolat, ami ott a pusztában vándorló zsidó nép életében, hogy:

miért vagyunk itt? Azért, hogy meghaljunk a pusztában?

Akkor ott a pusztában ott vannak a mérges kígyók mindenütt, s akit a kígyó megmárt az menthetetlenül meghalt.

Milyen elkeserítő helyzet lehetett ez. Szemben álltak a halállal és nem volt menekülés előle. Teljesen tehetetlenül álltak meg Isten ítéletével szemben. Mindenkit bármikor utolérhetett, mert bármikor, bárkit megmarhatott a kígyó, s az a halálát jelentette annak.

Egy hittanóra keretében ennek a történetnek kapcsán eljátszottuk, mit jelentene ma ez a helyzet, hogy mindent ellepne körülöttünk a mérgeskígyók sokasága. Olyannyira ott lennének közöttünk, hogy nem mehetnénk ki az utcára, de ott lenne már az iskolatászkában, hogy benyúlsz a táskába és azt érzed, hogy megmar, vagy lefekszel és a párnád alól előbújik, vagy a játszótéren, az erdőben a fákon, medencében, könyvespolcra, számítógép monitorja mögül jönne elő és ha megmar, akkor nincs menekvés. A harapásuk halálos.

Ez csak egy szemléltető játék volt, de borzalmasnak tűnt annak, aki ezt komolyan elképzelte, hogy nem lehet elkerülni azt, hogy valahol meg ne marjon egy kígyó, mert mindenütt ott van, és akkor vége az életünknek.

Aztán megbeszéltük, hogy ez nem is egy kitalált játék, mert ez a kígyó, amely gyakran megmarja mi életeinket, az bizony ott van mindenütt és mindenben és bizony a marása halált okoz.

Gondoljunk csak bele, hányszor mar meg bennünket ez a kígyó a mindennapok során.

A keserűség a szíveinkben, az Isten elleni lázadás, a kísértés, gonosz kívánságok, ezek a bűn marásai rajtunk.

Nevezhetjük ezt Sátánnak, mérges kígyónak, de épp bűnnek is nevezhetjük- ha belénk mar, az számunkra halálos, mert bennük a marásnak halálos mérge.

Nem kellene-e felkiáltanunk nekünk is ebben a mi helyzetünkben: Uram, vétkeztünk ellened, vedd le rólunk az ítéletet, kígyókat.

Izráel népe kiáltott az Úrhoz. Megvallották, hogy vétkeztek, és arra kérték Mózeszt, hogy imádkozzon értük.

A történet további részében azt látjuk, hogy az úr megszánta népét és segített rajta.

„⁸Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmarta a kígyó, életben marad, ha föltekint arra ⁹Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmarta valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”

Milyen érdekes, hogy nem a kígyókat ölte meg az Úr, hanem adott egy eszközt, amellyel a kígyók marását gyógyította.

„ Ha azután megmarta valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”

Innentől fogva volt megoldás. Látszólag egyszerű, mert nem kell mást tenni, mint feltekinteni a rézkígyóra, és akit megmarta a kígyó, annak innentől fogva volt menekülése, az nem halt meg, az életben maradt.

Itt találjuk meg a hasonlóságot János evangéliumában leírottal

„⁴És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, ¹⁵hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.”

Képzeljük el a póznára szegezett rézkígyót: tökéletes előképe annak, amit Isten az Úr Jézus keresztjében adott nekünk mindenkori embereknek.

A pusztában menet magasra tartják a rézkígyót mindenkinek látható módon. Aki feltekintett rá, ha megmarta is a kígyó, meggyógyult, nem halt meg, és valójában ugyanerről szól Jézus felemeltetése is.

Isten azért adta őt keresztre, és emeltette fel, hogy legyen mire feltekinteni, amikor megmar a bűn és e bűn miatti halál közelségét éljük meg, hogy legyen egy mentség számunkra.

Mert Jézus kereszthalála váltságahalál. A bűnből, a kárhozatból, a halálból való váltságunkat jelenti az nekünk. Az ő keresztje a győzelemnek a jelképe, hogy benne legyőzött a bűn kárhozható ereje és az a kereszt valahol úgy áll meg lelki szemeink előtt, mint az a póznára lefüggesztett

rézkígyó a pusztában, hogy arra fel lehetett tekinteni, hogy akit megmárt a kígyó, az életben maradjon.

Aki feltekint rá, az részesül annak a kereszten értünk áldozó Jézus halálának minden érdemében, mert aki feltekint a keresztre bűneinek terhével, az kapja bűnei bocsánatát, az ő váltsága által.

Aki feltekint a keresztre összetört élete felett siránkozva- az kapja vigasztaló szavát.

Aki feltekint a keresztre félelmeivel – az kapja bátorítását – ne félj én veled vagyok – nem hagylak el.

Aki feltekint a keresztre megkötözött életével – az kapja a szabadulását.

Aki feltekint a keresztre halálba elmenő életével, kapja az ő bátorítását, - én vagyok a feltámadás és az élet – ne félj megváltottalak, neveden szólítottalak, az enyém vagy.

Aki feltekint rá, annak adja a kereszt minden érdemét, hasznát és áldását.

Aki feltekint rá az nem lát halált – az életet nyer, örök életet.

Ámen.